

MERITXELL GENÉ
DESPRÉS DELS ESBARZERS

A les meves tres mares: Montserrat, Carme i Anna.

"Sempre en surts malferit, dels records."

FRANCESC GARRIGA

"No us diré quasi res, sols una cosa:
tenia por, ningú no em feia cas;
llavors vaig cridar, mare!
Tot d'una em va venir com una nosa
i era el cor, el meu cor, i no sé pas
què fer-ne, que no para."

MÀRIUS SAMPERE

UNA TRENA ENTRE ELS ESBARZERS

Els genolls
han traçat
un solc a terra,
però el cos ha crescut
i ha sargit el gorg.
Lenta la pell
camina
sobre la ferida.

LUCIA PIETRELLI

Això que teniu entre les mans és material sensible. Molts ens preguntàvem quant tardaria la Meritxell Gené a publicar el seu primer poemari, després d'escollar-la musical versos eterns dels/les nostres poetes, després de les llargues converses sobre passions i metàfores, de veure-la recitar de memòria Vinyoli, Màrius Torres o Verdaguer i rebre fotografies seves d'emoció quan aconsegueix una nova joieteta en una llibreria de vell de Barcelona o de qualsevol poble on hagi fet parada. Tots sabem que només era qüestió de temps, o de necessitat, o d'ambdues coses alhora, i que no ho faria de forma precipitada ni per cap altre motiu que no fos aquest amor profund que sent per la poesia, que en definitiva és la vida. Aquesta forma de mirar i mirar-se cap endins, d'exorcitzar i fer foguera, de recordar com qui sent bategar aquest cor que no para i veu com la llum surt de les ferides que ja no sagnen ni poden ser cicatriu dins d'aquest corral tornat refugi de pols, cartes, vinils i fotografies impreses com les que ja no en queden. Aquest cau des d'on la

Meritxell acull la tempesta i es pinta els llavis per posar la paraula justa mentre barreja vi i buidor, cendra i tendreses.

Esbarzers és aquest "jo sóc tu mateixa" que deia la Marçal i una porta: una porta amb totes les seves marques i senyals, amb tot allò que amaga i els records que acumula, amb les seves pors permanents i les que cal fer desaparèixer. Són els somriures tímids i les llàgrimes panxa endins que sovint prenen la forma del cant o d'una melodia guitarrera i mig despentinada, llàgrimes nostàlgia, llàgrimes força, llàgrimes companyia, llàgrimes gratitud. Jo no sé què deu ser tenir tres mares, ni he esclatat en un plor un estiu de 1993, talment la nena protagonista de la pel·lícula de la Carla Simón, entre camps, mores i geranis a les terres de ponent, amb gravadores de veu que desperten juganeres de bon matí i tatuen la memòria de llits petits i serps de foc descendint muntanya avall als ulls d'una nena perduda. És impossible, com inevitable és llegir els versos de la Meritxell Gené i no fer recular el temps per resseguir aquesta infantesa nostra de crits i carrets de la compra plens, de carícies i mares que niuen, de daltabaixos que reconeixem però alhora som conscients que no podrem davallar fins al fons del fons del pou dels dolors al qual només retornen aquells que conserven encara petites restes de sang seca a les ungles, sang incrustada després d'haver gratat tan fort nafra endins.

Com si d'una vida fragmentada es tractés, feta a partir de seqüències breus i de silencis carregats de fum i versos, a voltes tremolosos, com petites llumetes cobertes per la boira, *Esbarzers* ens convida a retrobar-nos amb totes les nostres absències, prement els punys si fa falta, sense pors ni deliris, per poder seguir estimant, fins i tot a qui ens ha abandonat; i llavors sí, amb tot el vent a la cara, tornar a respirar mar, resseguint la

carretera fins al far, i un cop allí, berenar confitura, a boqueta nit, convençuts que, malferits o no, aquest és el viatge que ens ha tocat, que arrosseguem i duem gravat al palmell de les mans i la Meritxell s'esquinça i ho barreja com una xaman remeiera bosc enllà, i en la penombra ens ho dona i ofereix perquè ens ho beguem, o llegim, mentre la magrana esclata en aquell pati de l'Espluga i nosaltres, de sobte, ens adonem, en acabar, que tenim la llengua roja i els dits tenyits d'un vermell tan viu que espanta.

DAVID CAÑO
gener del 2018

I
LLIT PETIT

Venies a dormir al meu llit petit.
I m'abraçaves fort.
Com si em volguessis dir alguna cosa important.

Secretament, em vesties de cançons,
perquè l'única cosa que em podies donar
era el teu instint protector.
Veies a tothom com a enemics.
A tothom, menys a mi.

"Va ser una nit. Anem-nos a morir, va dir la mare. M'agafava fortament la mà. Jo la seguia dòcil, ben unit a l'amor i el ventre que em guiaven a tornar a néixer del dolor de dona."

MÀRIUS SAMPERE

II FUGIDA

Vam fugir de nit.

Vas agafar una bossa amb dues mudes
i un carret d'anar a comprar ple fins dalt
dels teus silencis i ferides.
I jo un cotxet de nines.

I ell trasbalsat obstaculitzant la porta de casa.

La discussió era jo.
Jo i les pastilles que no volies prendre.

- © Meritxell Gené Poca, 2017
- © del pròleg: David Caño Cargol, 2018
- © de l'epíleg: Àngels Marzo Torres, 2018
- © Il·lustració de la coberta: Jordi Pagès, 2018
- © d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2018

C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat

Primera edició: març de 2018

ISBN: 978-84-9975-950-0

DL L 139-2018

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L

www.bobala.cat

—❏ imprès a **lleida** —

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.